

Prima instanță: Judecătoria Leova
Judecător: M. Galupa
Instanța de apel: Curtea de Apel Cahul
Judecători: V. Movilă, N. Veleva, E. Dvurecenschii

Dosarul nr. 2rac-21/17

ÎNCHEIERE

11 ianuarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Ala Cobăneanu
Iuliana Oprea, Ion Druță

examinând chestiunea cu privire la admisibilitatea recursului declarat de către Întreprinderea Individuală „Gorgan Liviu”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Montevideia” împotriva Întreprinderii Individuale „Gorgan Liviu” cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 13 septembrie 2016, prin care a fost admis apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Montevideia”, a fost casată integral hotărârea Judecătoria Leova din 25 mai 2016 și emisă hotărâre nouă,

c o n s t a t ă

La 16 martie 2016, SRL „Montevideia” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva ÎI „Gorgan Liviu” cu privire la încasarea datoriei contractuale.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la data de 04 decembrie 2015, a încheiat cu ÎI „Gorgan Liviu” un contract de vânzare-cumpărare a mărfurilor nr. 37 MV.

Potrivit prevederilor contractului reclamantul la data de 04 decembrie 2015, în baza facturii fiscale FU 9631107 a livrat pîrîtului marfa: articole chimice de menaj și cosmetică în sumă de 3 264,34 lei, care în conformitate cu art. 5.2 ultimul urma s-o achite în termen de 5 (cinci) zile din momentul livrării. Astfel termenul de plată a expirat la data de 11 decembrie 2015, însă marfa nu a fost achitată.

Afirmă reclamantul că pîrîtul ÎI „Gorgan Liviu” intenționat se sustrage de a-și onora obligațiunile contractuale.

Menționează reclamantul că, în scopul soluționării amiabile a litigiului a expediat în adresa pîrîtului reclamația nr. 415 MV din 04.02.2016 care a recepționat-o la data de 09.02.2016 prin poștă cu aviz de recepție.

Astfel, reclamantul SRL „Montevideia” solicită, încasarea de la ÎI „Gorgan

Liviu” datoria pentru marfa livrată în sumă de 3 264,34 lei, penalitatea de întârziere în sumă de 1 485,12 lei, cheltuieli poștale în sumă de 22,45 lei, cheltuieli de judecare a pricinii în sumă de 270 lei (taxa de stat achitată), în total suma de 5 041,91 lei.

La 23 mai 2016, SRL „Montevideia” a depus cerere de concretizare a pretențiilor, prin care a completat temeiul cerințelor cu indicarea încă o dată a contului bancar la care urma să fie făcute achitățile, majorând cheltuielile poștale la suma de 34,7 lei și respectiv suma totală la suma de 5 054,16 lei, totodată a solicitat examinarea cauzei în absența sa.

Prin hotărârea Judecătorei Leova la data de 25 mai 2016, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată acțiunea înaintată de SRL „Montevideia” către ÎI „Gorgan Liviu” cu privire la încasarea datoriei.

Prin decizia Curții de Apel Cahul din 13 septembrie 2016, a fost admis apelul declarat de către SRL „Montevideia”, a fost casată integral hotărârea Judecătorei Leova din 25 mai 2016 și emisă hotărâre nouă după cum urmează:

-S-a admis acțiunea depusă de către SRL „Montevideia”;

-S-a încasat de la ÎI „Gorgan Liviu” în beneficiul SRL „Montevideia” suma de 3 264 (trei mii două sute șaiszeci și patru) lei și 34 bani cu titlu de datorie pentru marfa livrată conform contractului de vânzare - cumpărare din 04.12.2015, suma de 1 485 (una mie patru sute optzeci și cinci) lei și 12 bani cu titlu de penalitate și suma în mărime de 374 (trei sute șaptezeci și patru) lei, 70 bani cu titlu de cheltuieli de judecată legate de examinarea cauzei civile în instanța de fond;

-S-a încasat din contul ÎI „Gorgan Liviu” în beneficiul SRL „Montevideia” suma în mărime de 202 (două sute doi) lei și 50 bani, cheltuieli de judecată legate de examinarea pricinii în instanța de apel.

Nefiind de acord cu decizia menționată, la 02 noiembrie 2016, în termenul prevăzut de lege, ÎI „Gorgan Liviu” a declarat recurs, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe. A solicitat recurentul încasarea cheltuielilor de judecată suportate în calitate de taxă de stat pentru cererea de recurs depusă.

În motivarea recursului, cu reiterarea motivelor de fapt și de drept invocate pe parcursul examinării cauzei în instanțele inferioare, recurentul a indicat că instanța de apel nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii, nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

La 19 decembrie 2016, SRL „Montevideia” a prezentat referință pe marginea recursului, solicitând declararea acestuia ca fiind inadmisibil.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție a RM consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC RM, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de

drept procedural.

Alineatele (2) și (3) al articolului menționat, prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că au fost aplicate eronat normele de drept material sau procedural, iar alin. (4) prevede că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC RM.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de ÎI „Gorgan Liviu” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei contestate, ci a formulat critici ce se axează asupra fondului cauzei.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin.(4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell vs Irlanda, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocate în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, care au fost apreciate corespunzător.

În astfel de circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de ÎI „Gorgan Liviu” ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 433 lit. a), 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e

Recursul declarat de Întreprinderea Individuală „Gorgan Liviu” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Iuliana Oprea

Ion Druță